

Volám sa pán Zajko a toto je môj skutočný príbeh. Keď vnímate svet očami malého plyšového zajka, všetko sa vám zdá veľké. Veľká je posteľ aj dvere, veľké sú ľudské uši i psie laby a okná sú priam obrovské. Neviete, čo sa za tými oknami skrýva, pretože patríte do detskej izby – zvyčajne kamsi na drevenú policu alebo na vankúš a svet za múrmi tej izby vám pripadá vzdialený, neuveriteľný, ohromný, ale aj desivý.

Nikdy som nepocítil ani najmenšiu chuť opustiť dobre známu detskú postieľku. Dni som trávil pozeraním na poličky a obrázky farebných medvedíkov, ktoré mala moja majiteľka Janka rozvešané po stenách. Môj čas prichádzal až večer. Vtedy Janka, umytá a prezlečená do pyžama, odtiahla perinu a lahla si vedľa mňa. Tuho si ma pritúlila a uložila sa na spánok. Niekedy zaspala ihneď, inokedy ešte chvíľu rozmýšľala a posledné dni jej z očí kde-tu vyšla veľká slza. Bolo to krátko predtým, ako sa môj život plyšového spoločníka navždy zmenil.

Spomínam si na to celkom presne. V stredu ráno si Jankin otecko sadol na okraj postele a opatrne odtiahol perinu. Väčšinou to znamená, že je čas vstávať – umyť si zuby, učesať vlasy, zajesť si chlebíka, vypiť čaj a vybrať sa do školy. V iných rodinách majú takúto úlohu mamičky, ale mamičku sme ani ja, ani Janka nikdy nepoznali. Otecko pobozkal svoju dcérku na čelo. Potom na ňu ešte chvíľu hľadel, akoby sa chystal čosi povedať, ale to „čosi“ sa mu zaseklo v krku. Možno nevedel nájsť tie správne slová alebo odvahu ich vysloviť. Od strachu sa mi stiahlo bruško. Mám už svoje roky a viem, ako vyzerá smútok v očiach.

„Odišla babinka,“ povedal otecko potichu. Ako možno opísať pocit, keď stratíte milovaného človeka? Nedokážu to ani mnohí starí a múdri ľudia a odo mňa, malého plyšového zajka, také veci nemôžete žiadať. Janka v ten deň nešla do školy. Ešte dlho sme všetci traja ležali v postielke a spomínali. Na mne síce smútok nebolo vidno, ale predsa som vnútri svojho plyšového tela žialil. Otecko kúpil na druhý deň letenky do Paríža. Letné prázdniny boli predo dvermi a za oknami v diaľke sa skrývali krásne roky v babinkinom náručí. Hladenie po vlasoch, pusinky na líca, rúčky aj bosé nohy, najlepšie hríbové polievky, utieranie slzičiek handrovou vreckovkou. Všetko krásne a dôverne známe sa premenilo na „vtedy“ a ostalo v srdci. Ešte to bolelo. A otecko chcel, aby sa Janka znova smiala. Vymyslel teda výlet. Veľký a dobrodružný plán, ktorého súčasťou som sa mal stať i ja.

Večer otecko všetko pobalil do veľkého ruksaka. Zatlačil ma celkom navrch, no Janka rýchlo pribehla, vzala ma

do ruky a povedala, že ma stačí pribaliť až na druhý deň. V noci som vôbec nevedel zaspáť. Čakal ma môj prvý výlet. Keby som bol v tej chvíli tušil, že sa z neho vykluje najväčšie dobrodružstvo môjho plyšového života, možno by som sa ukryl kdesi pod posteľ alebo sa zastrčil do zásuvky. No možno aj nie, pretože mám Janku veľmi rád a ani pri slove dobrodružstvo sa mi už nestiahne bruško tak ako kedysi.

Ráno sme vstali zavčasu, a pokým si Janka upratala posteľ, ocitol som sa opäť vo veľkom ruksaku. Jedno ucho sa odieralo o nabíjačku na mobil, druhé gniavila fľaša od šampónu. Napadlo vám niekedy, kam

putujú ruksaky, keď ich na letisku naložia na posuvný pás? Že nie? Môžem vám to prezradiť a verte, je to horor. Ukrytý v tme červeného batoha som sa presúval akýmisi chodbami a križovatkami, až ma napokon šmarili na kopu a nahádzali na mňa ďalšie cestovné tašky. Ďalej nás viezli vozíkom a odtiaľ znova premiestnili na inú hromadu. Žalúdok som mal až v krku. Upokojovala ma len myšlienka, že aj v ďalších ruksakoch, kufroch a batohoch sú plyšové hračky. A všetky majú rovnaký strach ako ja. Nemohol som si to však overiť, a tak som len čakal, čakal a čakal. Prečkal som dunivé vzlietnutie lietadla, turbulencie nad rakúskymi Alpami aj rachot podvozku, ktorý opäť ucítil pevnú zem pod nohami.

Paríž. O tom meste náhodou niečo viem. Presne oproti Jankinej posteli visí krásna veľká čiernobiela fotografia, na ktorej je obrovská Eiffelova veža a dlhočizný park s lavičkami. A to je tak asi všetko.

Janka ma z červeného ruksaka vytiahla ešte v metre, čo je rýchly podzemný vlak plný ľudí a zvláštnych vôní.

„Chudáčik malý, pokrkvany,“ pritisla si ma k hrudi a zrazu mi bolo dobre. Hneď som zabudol na celú tú trmu-vmu predtým.

Viezli sme sa metrom, ktoré síce má okná, ale za nimi je len čiernočierna tma. Zavrel som oči a počúval tlkot Jankinho srdiečka. Mám dobrý sluch, vlastne ako všetky plyšové hračky. Nebilo na poplach. Tíklo pravidelne a isto, bolo v ňom očakávanie aj radosť. Až keď som celkom nastražil uši a napol ich ako tetivu, zachytil som v tom rytme aj tóny smútku.

